

те, които свиваха веждите и запалваха тревожен блясък в очите на останалите богомолци.

Щеше ли и този път да се върне победител цар Калоян?

Или желязните копия на латинския император щяха да смажат като презрян мравуняк българи и кумани? Нямаше ли с огън и нож да унищожат българските градове, както не се подвзвумиха да унищожат великия град на Константина? Какво ли по-тежко робство ги чакаше? Толкова ли малко трябваше да трае скъпо изкупената от рода на Асеновци свобода?

И страшни видения заличаваха топлата радост, която ехтеше от песента на клириците...

--Христос възкресе из мъртвих!---

Камбаните забвяха в буйна прева и разнасяха надлъж и на-
шир ^{църквата} вест...

--Христос възкресе из мъртвих!---

Като на сън Целгуба се подвиза, със запазена воценица в ръка, сред облаци от благоуханен тимиян, целуна ръка на светия старец Василий, получи благослова му и пошъпна няколко думи на благодарност за добрите му пожелания. Но като дигна взор и го погледна, царицата видя, че дори и в тъмните очи на ^{при маса} ~~бояна луга~~ трепка зле съдържана мъка и тревога.

След това повика Мария и като се поздрави с най-близките ^{си} ~~царски~~ роднини, премина между жените, които се притискаха да целунат ръката ѝ, излезе навън, качи се в кочищата и заповяда да карат направо към Царевец.

По всички друмове се тълпяха тъмни върволици хора, повече жени, с блещукащи воценици в ръце. Всички мълчаливи, всички замислени.

Нямаше човек, който да не бе изпратил някой скъп човек на тежката бран. Затова всички чела бяха тъй кротко и тежко сведени,